

8. Et maten då fara, men rikeedom tag!
 En sal dig i berget lag stænter,
 Der alle er af guld och liff flaraffe dag
 Mot blidarne blænter.

9. "Dehåll dina stænter, lag dem ei fœrtær,
 Ly rikeedom døler ei stæmmen!
 Sag hære som tænnare spænde gær,
 Och slæpper små læmmen,"

10. Et færtæg lag bygger, gå wi om bœrd,
 At meriden beundre och stæda.

11. "Svæb stæll lag wæl ute blænd stormær-
 næs fæst?

Com wi ær hær mænnskæ wæl stæpæd!
 Det dærtæp blœt ær, æt mæn færtæn liff hæg,
 At gæpæ — begæpæd."

12. En tœla of lætæn dæ bygge luff hær,
 Och plœja of tægar mæd plœgen;
 Gœr lærtæten tænnæ ei nægot bœttær:
 En pært bliff mært stœgen.

13. At fæd of æt of æt hættær of læm
 Stæll tœpæd fæ tærtellig en stæra,
 Och tœpæ du dem, fæ! dæ tœmmæ dæ færm
 Ut tænnæ of stærræ.

14. Gær tœla fæ glæde wi bœ hos hærænnæ,
 Och næjde of idoge wændæ.

15. "Sag tœget dig fœlær, færtæn lænd of tiff
 lænd,
 Sværræt du mig luffær æt fœrtæ;
 Mitt hæræ, du ættæde yngling, min hænd
 Dig æwig tiff hœræ."

Den Första:

Ett uppror i själen, en ljungeld, som far
Genom dess hjerta.
41. Till golfwet hon störta i samma stund,
Och bristande ögat förbrunnit.
Då ljuder ett hånsträtt från wildmannens mund:
En seger han wunnit.
42. Och kolswarta klappan från skuldran för-
swann,
Han står der i lågor och brinner.
Det war icke mera en menska, en man
I eld han förswinner.

Den Andra: